

บันทึก

เรื่อง ความหมายของคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ตามมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริต
และประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘

สำนักงาน ป.ป.ป. ได้มีหนังสือ ที่ สร.๐๘๐๒/๘๒๓๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๒๕ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาทบทวนความเห็นเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ความว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาตีความคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ที่สำนักงาน ป.ป.ป.หารือไปรวม ๓ ครั้ง คือ

๑. กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ เคยตีความว่า นายกเทศมนตรีเทศมนตรี สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล กำนันและผู้ใหญ่บ้านไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไม่ได้รับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือนและมีใช่เป็นข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น

๒. กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖ เคยตีความว่า กรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการสุขาภิบาลเป็นกรรมการของส่วนราชการ

๓. จากการตีความของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖ ดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ป.จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาทบทวนว่า เมื่อกรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้ว นายกเทศมนตรี เทศมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล สมาชิกสภาตำบล และกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยหรือไม่ซึ่งที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายมีความเห็นว่า

๓.๑ นายกเทศมนตรี เทศมนตรี สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล และกำนันผู้ใหญ่บ้านไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะบุคคลดังกล่าวมิใช่ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ

๓.๒ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะมีฐานะตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ และได้รับเงินเดือนประจำตำแหน่งตามกฎหมายพิเศษ

๓.๓ สำหรับสมาชิกสภาตำบลได้ถูกยกเลิกไปแล้วโดยกฎหมาย (ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕) ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายจึงไม่ตีความให้

เนื่องจากที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายมิได้ทบทวนการตีความ “กรรมการสุขาภิบาล” ด้วย ดังนั้น สำนักงาน ป.ป.ป. จึงเห็นว่าต้องยึดถือการตีความของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖ ว่ากรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งสำนักงาน ป.ป.ป.พิจารณาแล้ว

เห็นว่า ทั้งเทศบาลและสุขาภิบาลต่างก็เป็นองค์การปกครองท้องถิ่นเหมือนกัน จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่มีการตีความว่ากรรมการสุขาภิบาลซึ่งเป็นผู้บริหารสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่นายกเทศมนตรีและเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้บริหารเทศบาลไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ นอกจากนี้ การตีความดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาหลักกันในทางปฏิบัติ กล่าวคือ สำนักงาน ป.ป.ป.รับพิจารณาเรื่องราวเกี่ยวกับการทุจริตของผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการสุขาภิบาล แต่กลับไม่รับพิจารณาเรื่องทำนองเดียวกันของผู้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีและเทศมนตรี ทั้งๆ ที่เทศบาลและสุขาภิบาลต่างก็เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น การบริหารเทศบาลกระทำโดยคณะเทศมนตรีซึ่งประกอบด้วยนายกเทศมนตรีและเทศมนตรี และในทำนองเดียวกันการบริหารสุขาภิบาลก็กระทำโดยคณะกรรมการสุขาภิบาลซึ่งประกอบด้วยกรรมการสุขาภิบาล ด้วยเหตุนี้ สำนักงาน ป.ป.ป.จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาในประเด็นต่อไปนี้

๑. พิจารณาทบทวนการตีความว่า กรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ หรือไม่

๒. หากยังมีความเห็นว่ากรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เหตุใดนายกเทศมนตรีและเทศมนตรีจึงไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีเหตุผลแตกต่างกันอย่างไร

๓. ขอให้ตีความว่า กรรมการสภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖๖ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอเรื่องให้กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ และคณะที่ ๖ ร่วมกันพิจารณาปัญหาตามที่กล่าวข้างต้น ซึ่งกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ และคณะที่ ๖ ได้ร่วมกันพิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย กล่าวคือ กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ มีความเห็นว่า กรรมการสุขาภิบาลกับกรรมการสภาตำบลไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเหตุผลเช่นเดียวกับการพิจารณาฐานะของนายกเทศมนตรีและเทศมนตรี แต่กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖ มีความเห็นว่า กรรมการสุขาภิบาลและกรรมการสภาตำบลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะเป็นกรรมการของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐตามนิยามของคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” เลขธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงได้นำปัญหานี้เสนอที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

๑. ปัญหาที่ขอให้ทบทวนการตีความในประเด็นข้อแรกว่า กรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ หรือไม่นั้น ข้อที่ควรพิจารณาในเบื้องต้น คือ สุขาภิบาลเป็นส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐหรือไม่ เมื่อพิจารณาจากประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๓^๑ แล้วจะเห็นว่า ได้กำหนดให้จัดระเบียบ

^๑ ข้อ ๓ ให้จัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ดังนี้

บริหารราชการแผ่นดินเป็น ๓ ส่วน คือ ระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง ระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค และระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยได้กำหนดเรื่องการแบ่งส่วนราชการของราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคไว้ในข้อ ๔^๒ ข้อ ๕^๓ ข้อ ๔๗^๔ ข้อ ๕๕^๕ และข้อ ๖๑^๖ ซึ่งในข้อ ๔ กำหนดว่า “การแบ่งราชการออกเป็นส่วนต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ให้กำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือนโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณแห่งราชการนั้นๆ ด้วย” ดังนั้น การแบ่งส่วนราชการของราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคจึงต้องกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือนไว้ด้วย แต่สำหรับราชการส่วนท้องถิ่นในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวข้อ ๖๕^๗ กำหนดแต่เพียงว่า ให้สุขาภิบาลเป็นราชการส่วนท้องถิ่น และมีได้กำหนดเรื่อง

๑. ระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง

๒. ระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค

๓. ระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

^๒ ข้อ ๔ การแบ่งราชการออกเป็นส่วนต่างๆ ตามที่บัญญัติไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ให้กำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือนโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณแห่งราชการนั้นๆ ไว้ด้วย

การบรรจุและการแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการต่างๆ ให้เป็นไปตามกฎหมาย

^๓ ข้อ ๕ ให้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง ดังนี้

(๑) สำนักนายกรัฐมนตรี

(๒) กระทรวง

(๓) ทบวง ซึ่งสังกัดหรือไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีหรือกระทรวง

(๔) กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ซึ่งสังกัดหรือไม่สังกัดสำนัก

นายกรัฐมนตรี กระทรวงหรือทบวง

สำนักนายกรัฐมนตรีมีฐานะเป็นกระทรวง

ส่วนราชการตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔) มีฐานะเป็นนิติบุคคล

^๔ ข้อ ๔๗ ให้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค ดังนี้

(๑) จังหวัด

(๒) อำเภอ

^๕ ข้อ ๕๕ ให้แบ่งส่วนราชการของจังหวัด ดังนี้

(๑) สำนักงานจังหวัด มีหน้าที่เกี่ยวกับราชการทั่วไปของจังหวัดนั้นมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็น

ผู้ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบ

(๒) ส่วนต่างๆ ซึ่งกระทรวง ทบวง กรมได้ตั้งขึ้น มีหน้าที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวง

ทบวง กรมนั้นๆ มีหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดนั้นๆ เป็นผู้ปกครองบังคับบัญชารับผิดชอบ

^๖ ข้อ ๖๑ ให้แบ่งส่วนราชการของอำเภอ ดังนี้

(๑) สำนักงานอำเภอ มีหน้าที่เกี่ยวกับราชการทั่วไปของอำเภอนั้นๆ มีนายอำเภอเป็น

ผู้ปกครองบังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบ

(๒) ส่วนต่างๆ ซึ่งกระทรวง ทบวง กรมได้ตั้งขึ้นในอำเภอนั้น มีหน้าที่เกี่ยวกับราชการของ

กระทรวง ทบวง กรมนั้นๆ มีหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอนั้นๆ เป็นผู้ปกครองบังคับบัญชารับผิดชอบ

^๗ ข้อ ๖๕ ให้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ดังนี้

(๑) องค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๒) เทศบาล

การแบ่งส่วนราชการหรือการกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือนของราชการส่วนท้องถิ่นไว้แต่อย่างใด เพราะฉะนั้นจึงไม่อาจถือได้ว่าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นส่วนราชการ ส่วนคำว่า “หน่วยงานของรัฐ” นั้น หมายถึงหน่วยงานที่มีได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและมีใช้รัฐวิสาหกิจ เมื่อสุขาภิบาลเป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ จึงไม่ใช่หน่วยงานของรัฐ ดังนั้น กรรมการสุขาภิบาลจึงมิใช่กรรมการของส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐ

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของกรรมการสุขาภิบาลตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗^๔ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ ประกอบกับขั้นตอนการปฏิบัติต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๘^๕ มาตรา ๑๙^๖ และมาตรา ๒๐^๗ แห่ง

(๓) สุขาภิบาล

(๔) องค์การบริหารส่วนตำบล

^๔ มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการสุขาภิบาลประกอบด้วย

(๑) นายอำเภอแห่งท้องที่ซึ่งสุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่

(๒) ปลัดอำเภอแห่งอำเภอที่สุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่ ๑ คน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้ประกาศ

แต่งตั้งขึ้น

(๓) หัวหน้าสถานีตำรวจ อำเภอ หรือกิ่งอำเภอที่สุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่

(๔) สาธารณสุขอำเภอ หรือกิ่งอำเภอที่สุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่

(๕) สมุห์บัญชีอำเภอ หรือกิ่งอำเภอที่สุขาภิบาลนั้นตั้งอยู่

(๖) กำนันและผู้ใหญ่บ้านของตำบลและหมู่บ้าน ซึ่งอยู่ในเขตสุขาภิบาลนั้น

(๗) ผู้ที่มีคุณสมบัติของผู้ใหญ่บ้านตามกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องที่ ซึ่งราษฎรในเขตสุขาภิบาลนั้นเลือกตั้งขึ้น ๔ คน

การเลือกตั้งกรรมการสุขาภิบาลตามความใน (๗) นี้ ให้อนุโลมใช้วิธีการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านตามกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องที่

^๕ มาตรา ๑๘ ในการพิจารณาสอบสวนตามความในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าการณ์ใดมีเหตุผลสมควรให้สั่งพักราชการหรือพักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา ก็ให้รายงานไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา ถ้าคณะรัฐมนตรีเห็นสมควรสั่งให้พัก ก็ให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติตามความเห็นของคณะรัฐมนตรี

^๖ มาตรา ๑๙ เมื่อการสอบสวนได้ความว่า เรื่องราวที่สอบสวนนั้นมีมูลความผิด ให้ประธานกรรมการส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สอบสวนเสร็จ แล้วให้ประธานกรรมการรายงานให้นายกรัฐมนตรีทราบ

หากกรณีเป็นความผิดทางอาญา ก็ให้แจ้งต่อพนักงานสอบสวนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งด้วย

เมื่อผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่งแล้วต้องดำเนินการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง

เมื่อพนักงานสอบสวนตามวรรคสอง หรือเมื่อผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหาตามวรรคสามได้ดำเนินการไปประการใดแล้ว ให้แจ้งให้ประธานกรรมการทราบ

^๗ มาตรา ๒๐ เมื่อมีพฤติการณ์แสดงว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดร่ำรวยผิดปกติ ให้คณะกรรมการพิจารณาสอบสวนและให้มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นแสดงสินทรัพย์และหนี้สินของตนตามรายการวิธีการและระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ความปรากฏว่าผู้นั้นร่ำรวยผิดปกติ และไม่

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ แล้วจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดขั้นตอนที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการแก่ผู้ถูกกล่าวหา เช่น ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งพักราชการผู้ถูกกล่าวหาเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. รายงาน คณะรัฐมนตรีว่าควรสั่งพักราชการ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยกับรายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. เห็นว่า เรื่องที่สอบสวนนั้นมีมูลและได้ส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการสอบสวนทางวินัย ผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการให้มีการสอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง แต่สำหรับกรรมการสุขาภิบาลปรากฏว่า กรรมการสุขาภิบาลส่วนหนึ่งเป็นผู้ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง คือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ได้รับเลือกตั้งจากราษฎร ดังนั้น บุคคลดังกล่าวจึงไม่มีผู้บังคับบัญชาและไม่อาจนำบทบัญญัติดังกล่าวไปใช้แก่บุคคลเหล่านี้ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ว่าไม่ประสงค์จะใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายจึงเห็นว่า กรรมการสุขาภิบาลไม่เป็น”เจ้าหน้าที่ของรัฐ”ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘

๒. ส่วนปัญหาในประเด็นที่สองที่หารือว่า หากเห็นว่า กรรมการสุขาภิบาลเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้ว ขอรทบเหตุผลความแตกต่างในการตีความว่า นายกเทศมนตรี เทศมนตรีไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ว่ามีความแตกต่างประการใด นั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วเห็นว่า กรรมการสุขาภิบาลไม่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ปัญหาจึงไม่มีประเด็นต้องวินิจฉัย

๓. สำหรับปัญหาในประเด็นที่สามที่หารือว่า กรรมการสภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ หรือไม่นั้น เดิมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไว้ ๔ ประเภท คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ต่อมาองค์การบริหารส่วนตำบลได้เปลี่ยนรูปเป็นสภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๖ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และในข้อ ๕ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้สภาตำบลประกอบด้วยคณะกรรมการสภาตำบลซึ่งมีกำนันท้องถิ่นเป็นประธานกรรมการสภาตำบล ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบลและแพทย์ประจำตำบลเป็น

สามารถแสดงได้ว่าร้ายวร้ายขึ้นในทางที่ชอบ ให้ถือว่า ผู้นั้นใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ ให้คณะกรรมการรายงานความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งลงโทษไล่ออก

มติของคณะกรรมการที่วินิจฉัยว่า ผู้นั้นร้ายวร้ายผิดปกติตามวรรคหนึ่ง ต้องมีคะแนนเสียงอย่างน้อยสองในสามของกรรมการทั้งหมด

บรรดาทรัพย์สินที่คณะกรรมการวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ร้ายวร้ายขึ้นโดยผิดปกตินั้น ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ศาลวินิจฉัยว่าทรัพย์สินนั้นเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่ผู้นั้นจะแสดงให้เห็นว่าตนได้ทรัพย์สินนั้นมาในทางที่ชอบ ในกรณีเช่นนี้ ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

กรรมการสภาตำบลโดยตำแหน่ง ประกอบกับกรรมการสภาตำบลผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งราษฎรในหมู่บ้านเป็นผู้เลือกตั้งขึ้นหมู่บ้านละหนึ่งคน นอกจากนั้นมีที่ปรึกษาสภาตำบลหนึ่งคนแต่งตั้งจาก ปลัดอำเภอหรือพัฒนากรท้องถิ่น และเลขานุการสภาตำบลหนึ่งคนแต่งตั้งจากครูประจำตำบล เมื่อพิจารณารูปแบบการปกครองของสภาตำบลตลอดจนอำนาจหน้าที่ของสภาตำบลตามที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าวแล้ว เห็นได้ว่าสภาตำบลเป็นไปในรูปแบบการปกครองท้องถิ่นอย่างหนึ่ง ฐานะและหน้าที่ของกรรมการสภาตำบลก็มีลักษณะเช่นเดียวกับกรรมการสุขาภิบาลตามพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ ดังนั้น จึงเห็นว่ากรรมการสภาตำบลไม่ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ด้วยเหตุผลเช่นเดียวกับกรรมการสุขาภิบาล

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๒๕